

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Finanzamt Köln-Nord przeciwko Wolframowi Beckerowi

(Sprawa C-104/12)

(2012/C 138/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca rewizję: Finanzamt Köln-Nord

Druga strona postępowania rewizyjnego: Wolfram Becker

Pytania prejudycjalne

1) Czy bezpośredni i ścisły związek uważany za miarodajny w dokonanej w orzecznictwie Trybunału wykładni zwrotu „do celów zawieranych transakcji podlegających opodatkowaniu” w rozumieniu art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ określa się

— według obiektywnej treści świadczonych przez podatnika usług (w niniejszej sprawie: czynności obrońcy zmierzające do uniewinnienia osoby fizycznej w postępowaniu karnym), czy

— według przyczyny powstania świadczonej usługi (w niniejszej sprawie: działalność gospodarcza podatnika, której towarzyszy rzekomy czyn karalny popełniony przez osobę fizyczną)?

2) Jeśli należy uwzględnić przyczynę powstania: czy podatek, który zleca usługę wspólnie z pracownikiem, zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG jest uprawniony do pełnego czy tylko częściowego odliczenia podatku naliczonego i jakie warunki odnoszą się w przypadku odbioru świadczenia przez wielu odbiorców do podziału faktury zgodnie z art. 22 ust. 3 lit. b) tiret piąte dyrektywy 77/388/EWG?

(¹) Dyrektywa 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-114/12)

(2012/C 138/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i J. Samnadda, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zgromadzonych w Radzie o udziale Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w negocjacjach dotyczących Konwencji Rady Europy o ochronie praw organizacji nadawczych;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 2 ust. 2 i art. 3 ust. 2 TFUE, ponieważ Rada uznała, że we wskazanej dziedzinie znajdzie zastosowanie kompetencja dzielona i upoważniła państwa członkowskie lub instytucję inną niż Komisja do negocjowania umowy w dziedzinie, w której Unia posiada kompetencję wyłączną. Przyszła konwencja Rady Europy może zmienić lub wpłynąć na zakres dyrektyw Unii Europejskiej odnoszących się do praw organizacji nadawczych oraz w ogólności dyrektyw Unii Europejskiej z dziedziny prawa własności intelektualnej. Przyszła konwencja będzie opierać się na istniejącym dorobku prawnym Unii Europejskiej, a jeśli zostanie zapewniony wyższy poziom ochrony organizacjom nadawczym w ramach Rady Europy, nieuchronnie doprowadzi to do zmian dyrektyw Unii Europejskiej.

Zarzut drugi: naruszenie procedury i przesłanek zezwalania na negocjowanie umów międzynarodowych przez Unię. Wyłącznie Rada (a nie Rada wspólnie z państwami członkowskimi) posiada kompetencję do upoważnienia Unii do podjęcia negocjacji.

Zarzut trzeci: Naruszenie reguł głosowania w Radzie. Przyjmując zaskarżoną decyzję, Rada naruszyła art. 218 ust. 8, zgodnie z którym Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Zarzut czwarty: Naruszenie celów traktatów i zasady lojalnej współpracy. Rada, działając wspólnie z państwami członkowskimi, podważa pozycję Unii i osłabia jej ramy instytucjonalne.